

1974

VEČEŘADLA
ŽIVOTA SE MNOU

5. ledna 1974

První sobota měsíce a roku

Mé srdce bude tvým útočištěm

„Dnes tě chci vést za ruku jako matka: chci tě vést stále hlouběji do nitra svého Neposkvrněného Srdce.

Mé Srdce má být pro tebe útočištěm: v něm musíš žít a z něho hledět na všechny události tohoto světa.

Budeš-li každý okamžik žít v tomto útočišti, bude tě stále hrát moje láska a láska mého Syna Ježíše.

Každý den bude tento svět stále více propadat ledovému egoismu, smyslnosti, nenávisti, násilí a neštěstí.

Před velikou tmou padne na svět noc ateismu, která všechno zahalí.

Mé Neposkvrněné Srdce bude zvláště potom tvým útočištěm a tvým světlem.

Neboj se mrazu ani tmy, protože budeš v Srdci Matky a odtud budeš ukazovat cestu nesmírnému počtu mých ubohých zbloudilých dětí.

Avšak mé Srdce je také útočištěm, které tě bude chránit přede všemi nadcházejícími událostmi. Budeš klidný, nepropadneš zmatku ani strachu. Všechno budeš vidět jakoby z dálky, aniž bys připustil, aby se tě to v nejmenším dotklo.

„Jak to?“ – ptáš se mě. Budeš žít v čase, a přece jako mimo čas: Synu, mé Neposkvrněné Srdce je jako kus ráje, kam chci ukrýt své nejmilejší syny, aby byli chráněni před velkými věcmi, které na vás čekají: abych je potěšila, připravila a vedla k velikému a blízkému okamžiku mého triumfu.

Zůstávej proto stále v tomto útočišti!“

17. ledna 1974

Večeřadla života se mnou

„*Jestliže jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, já jsem uprostřed nich,*“ řekl můj Syn Ježíš.

Jestliže dva nebo více kněží mého Hnutí se shromáždí kvůli mně, také já jsem uprostřed nich. Já se sama s nimi a v nich zjevuji, zvláště když se tito kněží spojí v modlitbě.

Proto je třeba, aby se kněží mého Hnutí začali scházet a shromažďovat. Není třeba, aby se jich shromažďovalo mnoho. Stačí i dva nebo tři. Tato setkání mají vytvářet pravá a skutečná večeřadla (coenacula).

Když se nyní mé Kněžské hnutí všude šíří, musejí se množit tato večeřadla – coenacula.

Není třeba žádné organizace: všechno ať je jednoduché, spontánní, tiché, bratrské! Kde se dva nebo více kněží mého Hnutí setká kvůli mně, *tam je coenaculum*. Ve večeřadle byli apoštolové s Ježíšovou Matkou Marií. V těchto večeřadlech chci

mít spojeny kněze svého Hnutí se mnou, Matkou Ježíšovou, a zcela zvlášť Matkou pro ně.

Proč je chci mít spojeny se mnou ve večeřadlech?

– *Aby zůstávali se mnou*, abych je sama mohla živit a vychovávat, abych je nechala růst v dokonalém zasvěcení mně. Aby byli opravdu pouze mými kněžími a abych se mohla v nich a skrze ně zjevovat.

– *Aby se především se mnou modlili*. Když se moji kněží modlí – spojeni se mnou a mezi sebou – jak velice je účinná jejich modlitba!

Já sama v nich plním svou mateřskou úlohu přímluvy u Boha za všechny své děti.

Spojeni mezi sebou a se mnou při slavení mše sv., při recitaci Božích chval a při modlitbě svatého růžence: to je moje modlitba!

Růženec je zbraň, kterou dávám těmto svým synům, aby mohli zvítězit v nastávajících velkých bitvách, které je čekají.

– *Aby se milovali* a žili v pravém bratrství, spojeni s Matkou.

Dnes je třeba, aby se moji kněží znali, aby si pomáhali, aby se opravdu milovali a byli jako bratři spojeni s Matkou.

Moji kněží dnes trpí přílišnou osamoceností a přílišnou opuštěností! ... Nechci, aby byli sami. Ať si pomáhají, ať se milují, ať se cítí opravdu všichni jako bratři a ať jimi jsou!

– *Aby očekávali rozhodné chvíle*, které se stále více blíží. Blízko je doba, kdy někteří z mých ubohých synů kněží, oklamáni a svedeni satanem, otevřeně vystoupí proti mému Synu, proti mně, proti církvi a evangeliu.

Potom šik mých kněží, mnou připravených a vedených, bude muset veřejně vystoupit, aby s odvahou a přede všemi hlásali Božství mého Syna, všechny mé výsady, nutnost hierarchické církve spojené s papežem a pod jeho vedením a všechny pravdy obsažené v evangeliu.

Mnozí kněží, které ta bouře znervózní a takřka zrtí, budou následovat vašeho příkladu a vrátí se na cestu spásy. Zatím se připravujte se mnou a čekejte!

Ať jsou vaše setkání pravými večeřadly života se mnou, večeřadly modlitby, bratrství a očekávání ...“

23. ledna 1974

Znamení, která dám každému

„Nestarej se o to, co je třeba pro rozšíření mého Hnutí. Já se sama o všechno postarám.

Chci, aby moji kněží žili stále a jedině v největší důvěře ve mne. Všechno, i to, co se týká jejich života a životních prostředků, musejí očekávat ode mne.

Moji kněží budou muset být chudí a napodobovat tak mého Syna Ježíše: nikdy jim však nebude chybět, co je nutné k životu, a to k životu důstojnému.

Jsem Matka a postarám se také o to všechno. Bude-li třeba, učiním věci veliké, mimořádné, dokonce i zázraky.

Ať se však moji kněží nestarají a nedělají si obavy, co se týká jídla a oděvu. Jako děti mají přenechat starost své Matce.

Ať jenom stále dbají o spásu tolika mých dětí, které se každým dnem víc a více řítí do záhuby a padají do rukou satanových. Což necítí mou velikou mateřskou bolest, která stále roste?

Ať žijí stále se mnou, aby těšili Srdce mého Ježíše. V těchto chvílích se musí Ježíšovi dostat útěchy. Ať moji kněží jsou těšiteli jeho Nejsvětějšího Srdce!

Ať se ve svém životě stále dívají jen na mne. Ať zůstávají se mnou, ať mě milují, ať se modlí skrze mne. Kněží mého Hnutí se poznají podle toho, jak se dají mnou ovládat.

Toto bude znamením, které dám každému, aby byl život každého doopravdy přetvořen.“

Řím, 28. ledna 1974

Svátek sv. Tomáše Akvinského

Co všechno dovede Matka udělat

„Jak jsem spokojena, synu, se setkáním dvanácti kněží mého Hnutí, které se zde uskutečnilo! Je to malé semínko, ze kterého bude brzy strom, a odtud, z mého nejmilejšího města, rozprostře své větve nad celou církví v celém světě.

Nepozoroval jsi, jak jsem tvým prostřednictvím sama mluvila k srdci svých kněží? Dostali mimořádnou milost, která přetvoří jejich život. Nyní budou apoštoly mého Hnutí. (...) Ano, nechej se stále ode mne vést! Nyní uvidíš, co všechno dovede Matka udělat pro své syny.“

10. února 1974

Důvěřuj jenom ve mne

„Synu, musíš být pozornější, abys zůstal stále v mém Neposkvrněném Srdci. A nenech se zaujmout ani zmalomyslnět věcmi, zvláště když nejsou závislé na tvé vůli.

Máš naspěch: Chtěl bys, aby se mé Hnutí rychleji šířilo, aby při novém vydání knížky nebyly takové obtíže.

Jak mnoho lidského je ve tvém přání! Musím tě jako Matka očistit, chceš-li, abych tě dovedla k té dokonalosti, která se líbí mému Srdci.

Důvěřuj jenom ve mne a ne v lidské prostředky! Jenom mně se svěř! Jedno můžeš stále dělat, a to jediné chci od tebe v každém okamžiku, protože to tak velice poslouží mému Hnutí – totiž tvou modlitbu, tvé utrpení a tvou důvěru ve mne.

Toto od tebe žádám: Zanech každé jiné starosti! *Toto není jedno z mnoha hnutí, ale je to moje Hnutí*, synu! Nechej tedy jednat mne!

Tak budou muset jednat všichni moji kněží! Ukážu to tím, že zmařím každý lidský prostředek, na který budou spoléhat. Musejí se spoléhat jenom na mne. Víím, že toto přijde lidské přirozenosti velmi zatěžko. Já však chci, aby kněží mého Hnutí byli *jenom moji!*

Když se teď nenaučí hledat jenom mne, naslouchat jen mně, spoléhat jenom na mne, jak mne budou moci najít ve chvíli veliké bouře, kdy bude všechno ponořeno do hluboké tmy? Ať se učí už od nynějška vidět ve mně Světlo každého svého počínání!“

11. února 1974

Panny Marie Lurdské

Ať prožívají s důvěrou přítomný okamžik

„Jak jsem přítomna u tebe, synu, v každém okamžiku tvého denního díla ... Už nejsem sám: stále máš u sebe Matku, která tě vede za ruku, která tě tiskne na své Ne-poskrvrněné Srdce.

Všechno, co se ti přihodí, je ode mne předem stanoveno pro tvé dobro: uč se stále více ve mne důvěřovat!

I chvíle temnoty, utrpení a nepochopení jsou ode mne předem určeny, abys mohl růst a zesílit na cestě dokonalého zasvěcení.

Uč se mne vidět i v temnotě! Uč se, synu, cítit mne i v opuštěnosti! Uč se konat všechno se mnou a ve mně! Dej se mi celý v každém okamžiku a úplně!

Tvá minulost neexistuje: nyní tě vidím jen ve svém Srdci, jsi můj. Dávej mi ráda a velkomyslně přítomný okamžik: jen ten má pro mne cenu, protože může posloužit pro mé plány.

Ach, kdyby všichni kněží mého Hnutí věděli, jak velice je potřebuji! Kéž by mi obětovali každý okamžik svého života s dokonalou oddaností, abych s ním mohla disponovat podle své vůle!

Protože se mi zasvětili, náležejí mně: jsou moji. Jsou-li moji, nemohou už náležet sobě, nemohou už vlastnit nic, co nejsem já sama.

A proč potom ještě myslí na minulost? Proč dělají plány do budoucnosti? (...)“

18. února 1974

Je čas, abych je shromáždila

„Synu, nechej se ode mne vést a uvidíš, jak se kolem tebe dějí podivuhodné věci: jednu prožíváš dnes. (...) N. je vzorem pro všechny kněze mého Hnutí. Jakou lásku má ke mně a k mému Synu Ježíši! Jak žije pro duše! Kolik jich zachraňuje!

Zde je malé místo; malé věci, kterých si většina lidí nevšímá. A přece jsem dnes přítomna zde a nikde jinde.

I dnes se ráda zjevuji svým dětem na místech, která se tak velice podobají těm, kde jsem žila se svým Synem Ježíšem: Betlém a Nazaret. Ano, i dnes si volím chudobu a jednoduchost, věci malé a obyčejné, abych se zjevila.

Vím, že toto může dělat mnohým těžkosti, a přece je to nutné pro toho, kdo se chce se mnou setkat. Je třeba být maličkým, cítit se jenom tím, čím jsou přede mnou všichni: *jen dětmi*.

Dítě se nikdy nedívá na sebe; zato se tak rádo dívá na maminku. A je to matka, která se dívá na své maličké. A ona, když se tak na ně dívá, může říkat: „Ach, jak jsi krásné, jak jsi milé, jak jsi hodné!“

(...) Dnes na tomto místě začíná opravdu něco pro tebe. Je to jako malé semínko, ale ono se rozšíří, rozroste a bude z něho velký strom. Dnes je zde pro tebe jedno setkání: nalezl jsi bratra. Ale jak dlouho jsem je připravovala! Ano, už dlouho jsem zpracovávala tohoto kněze: utrpením, nepochopením a osamělostí; ach, jak jsem ho učila oné vnitřní pokoře a onomu duchu dětství, který se tak líbí mému Neposkrvněnému Srdci!

Nyní naň hledím se zalíbením. Je pouhým dítětem v mém náručí a já ho mohu nosit a používat, jak chci. Takový je on a takoví jsou všichni moji kněží.

Už dávno jsem je zavolala a oni už dávno odpověděli. Já jsem je živila, vychovala a vedla. Nyní se poddajně dají vést.

Je čas, abych tyto své syny shromáždila ze všech stran. S nimi musím vytvořit nepřemožitelné vojsko.

Scházejí se, poznávají se a zdá se jim, jako by se odedávna znali: cítí se opravdu jako bratři. Dávám vás jednoho druhému jako dar.

Mějte se rádi, přemilí synové, semkněte se, vyhledávejte se a pomáhajte si! Ach, jakou radost má Matka, když vás vidí všechny pohromadě jako dobré bratry ve svém domě ...“

23. února 1974

Začne to s mými kněžími

„Ptáš se mě, zda jsem spokojena? Ach synu, ty nevíš, jakou mi působíš radost! Radostí matky je, když je se svými dětmi. Mým rájem je být u každého z vás. Kněží jsou synové, které zvláště miluji, protože – svým povoláním – jsou voláni, aby se stali Ježíšem.

Mým úkolem je vytvořit v nich obraz mého Syna. Nikdy je neopouštím, nikdy je nenechávám o samotě.

Ať neztrácejí mysl pro své chyby a pády, vždyť i oni jsou tak velice křehcí. Já jsem Matka: mou největší radostí je odpouštět, protože potom mohu darovat větší lásku.

Ať se moji synové neobávají zcela se mi dát! Nyní prožívají chvíle velikého zmatku; mnozí z nich ztrácejí víru v mého Syna a důvěru ve mne. Na všech stranách se množí špatné příklady a mnozí z nich tak velice malomyslní ... Toto je vhodná chvíle, aby mne vzývali, aby po mně toužili. Jen na to čekám, abych se jim zjevila.

Mé Srdce nejmíc dojmá, když je slyším plakat jako děti. Je možné, aby to matkou nehnulo, když vidí své dítě plakat?

Hleď: až se všechno zhroutí, zůstane pouze síla jejich pláče, který mě donutí, abych zasáhla zázračným a hrozným způsobem. A můj triumf začne s mými přemilými syny, s mými kněžími.

(...) Budeš si muset zvykat vidět stále větší věci. Mé Neposkvrněné Srdce je nevyčerpatelné řečiště milosrdenství a odpuštění a nemůže už zadržet plnost tohoto ohně. Bůh začne brzy vylévat do celého světa proudy odpuštění a milosrdenství na své a moje ubohé děti.“

11. března 1974

Velící v lásce

„Dnes jsi, synu, dostal jako znamení potvrzení, jak velice tě miluji. Dopustila jsem, aby všechno až do posledního bylo opakem toho, co jsem ti předpověděla. Pak se skoro zázračně stalo to, co jsem ti slíbila.

To proto, že chci, abys rostl v důvěře ke mně. Musíš se nechat vést touto důvěrou bez jakéhokoli odporu, spíše jí musíš být takřka nesen a veden v každé chvíli svého denního díla. Pozvedej se stále výš, dokud nebudeš trvale žít v mém Neposkvrněném Srdci.

Neustálé přebývání ve mně bude pak pro tvou duši jako vzduch, který ti umožňuje dýchat a žít. Každý kněz, který se zasvětil mému Neposkvrněnému Srdci a účastní se mého Hnutí, je povolán tak žít.

Někdy se mé Srdce rmoutí, když vidím, že synové mně zasvěcení nejsou *zcela moji*. Nedávají mi všechno: proč si ještě něco ponechávají? Nic, nic už nesmějí mít; musí být jen dětmi, mými nejmenšími dětmi!

Protože je volám, aby byli velící v lásce, ve svatosti, v hrdinství, musejí se stát nejmenšími. (...)

Až budou dokonalí v duchovním dětství, až jejich jedinou starostí bude nechat se vést důvěrou ve mne, pak budou připraveni pro můj veliký plán.

Moji synové, nechejte se ode mne přetvořit a zpracovat! Aniz byste to vy sami nebo druzí pozorovali, dokonale vás přetvořím, dám vám veliké dary lásky, povolám vás ke stále hlubšímu spojení s Bohem a se mnou.

Proto vás prosím, abyste se mi svěřili: nedáte-li se mi dokonale, svážete mi ruce, takže nebudu moci působit podle své vůle. (...)

23. března 1974

Dávám ti radost z kříže

„Synu, nechej se v každém okamžiku mnou vést a najdeš pokoj. (...) Také v bolesti a opuštěnosti a když ti odporují, i když se ti zdá, že se cítíš neschopen konat dobro.

Chtěl bys a nemůžeš, protože to nezáleží na tobě. Chtěl bys a nemůžeš, protože stojíš před překážkami, které sám nemůžeš zdolat. Chtěl bys a nemůžeš, protože všechny ty lidské prostředky, na které jsi tolik spoléhal, jeden po druhém selhávají.

Kolikrát bys rád pracoval také pro mne a pro mé Hnutí, ale nemůžeš ... Ach, ta-to nemohoucnost působit, ta zkušenost vlastní slabosti, trpělivost, ve které se musíš cvičit, to čekání – kolik tě to někdy stojí, jak tím trpíš – ale jak tě to očisťuje!

I v utrpení budeš cítit radost: dokonce budeš moci pro moji radost obětovat každou svou bolest, i tu nejmenší. A já to přijmu jako dar, který dítě dává matce, a proměním ti to hned v radost.

Avšak radost, kterou ti já dávám, je hluboká, nikoliv povrchní. Je klidná, nikdy nepřináší zmatek; synu, pro tebe je *radost z kříže*: radostí zůstat stále v mém Bolestném Srdci a zakoušet v něm nevýslovnou hořkost své Matky.

K této radosti chci vést všechny kněze mého Hnutí. Musejí poznat, že já úplně přetvářím a přeměňuji jejich život tím, že doslovně přijímám dar, který mi dali svým zaslíbením.

Povedu je, tyto své děti, k velké dokonalosti v lásce, v utrpení a v radosti z kříže.

Blíží se chvíle, kdy budu moci pracovat na záchraně světa prostřednictvím utrpení mých synů kněží (...). Od nich chci důvěru, modlitbu, prostotu a mlčení ...!“

27. března 1974

Vlož je do mého mateřského Srdce

„Shromažďuj tyto mé syny! Toto je chvíle, kdy se mají poznat, scházet se a mít se rádi.

Ty jsi ve mně, a když mluvíš při těchto setkáních, já jsem skutečně přítomna mezi vámi. I když mě nevidíte, já jsem nejen duchovně, ale i *skutečně přítomna*. Dám vám jistá znamení této své přítomnosti.

Každý ji bude cítit. Jeho život bude milým způsobem přetvořen a jeho duše se bude sladce dotýkat má mateřská něžnost. Proto, synu, nehledej nic jiného, nestarej se o nic jiného než o to, abys stále zůstal v mém Neposkvrněném Srdci.

Jak velkou radost a útěchu působíš Matce, synu! Přiveď mi všechny mé přemilé syny: shromáždí je jako mé vojsko; vlož je všechny do mého mateřského Srdce!“

1. dubna 1974

Ať mi obětují svá utrpení

„Cesta, po které tě vedu, synu, je obtížná, ale je to cesta, kterou jsem ti odedávna připravila.

Jak mnohými těžkostmi a bolestmi je posetá! Ale nesmíš ztrácet odvahu: proč máš strach? Čeho se bojíš? Nechej se ode mne vést a zůstávej stále v mém Srdci!

Dáváš mi všechny obtíže, se kterými se setkáš, všechny své bolesti a všechnu svou opuštěnost, kterou zakoušíš! Nic tak neteší mé Neposkvrněné a Bolestné Srdce jako utrpení, které mi obětují moji synové kněží.

I Ježíš chtěl obětovat Otcí všechno své utrpení mým prostřednictvím a se mnou. Tím, že jsem svého Syna dobrovolně obětovala Otcí, stala jsem se pravou Spoluvykupitelkou.

Ať mi tito moji synové obětují všechna svá utrpení, každé své nepochopení a všechny své těžkosti! To je největší dar, který mi mohou dát, protože mi tak dovolují v čase – v tomto vašem čase – plnit můj úkol Matky a Spoluvykupitelky. Zachráním mnoho duší Ježíšem vykoupených a nyní tak vzdálených, protože moji synové budou se mnou za ně platit.

Ano, chci od nich jen modlitby a utrpení: tak opravdu potěší mé Srdce a odpoví na velký plán Milosrdenství, který jejich prostřednictvím uskutečňuji.“

18. dubna 1974

Dám jim této vody

„Nechápeš, že jako vyprahlá země toužebně čeká na kapku rosy, tak moje církev už tak dlouho čeká na toto mé dílo, které já sama uskutečňuji mezi svými kněžími?

Právě kněží mé církve jsou dnes nejvíce připraveni a nejvíce touží jej přijmout. Zmatky a tolik odpadů v těchto posledních letech téměř vysušily duši těchto mých synů. Tolik nyní potřebuji čistou, křišťálovou vodu, aby uhasila jejich velkou žízeň.

Já sama jim dám této vody.

Proto se dávej stále více k dispozici mým rukám. Nechej se mnou zcela vést, neboť mám velké plány. Nyní se musíš pro mé Hnutí zbavit každého jiného závazku. (...)

Synu, všude shromažďuj mé přemilé syny! Tolik se potřebují poznat, scházet se, mít se rádi jako bratři. Jeden druhému pomáhat a dodávat si vzájemně odvahy, aby šli stále prostě a oddaně po obtížné a bolestné cestě této doby.

Já budu s tebou, neboj se! Jako maminka se ti budu o všechno starat: o dům, o oděv, o pokrm, jak to jen matka umí.

Povedu tě k tomu, aby ses zřekl každé lidské opory. Povedu tě k naprosté oddanosti, aby ses konečně naučil konat to, co se mi nejvíce líbí a co stále od tebe žádám: Svěř se jenom mně, nechej se stále ode mne vést, všechno očekávej a žádej všechno ode mne!

Jakou radost zakouší mé mateřské Srdce, když mě o něco žádáš! Pros mě za všechno pro své bratry kněze, mé přemilé syny, a všechno dostaneš, protože mé Neposkvrněné Srdce už v nich začalo svůj veliký triumf!“

Lurdy, 30. dubna 1974

Moji přemilí synové

„Slyšel jsi, jak něžně miluje mé mateřské Srdce všechny mé děti? Zvláště se zjevují maličkým a nevinným.

Kdybys věděl, jak velice mé Srdce miluje a má nejraději *čistotu*! Tato ctnost otvírá duše zvláštnímu působení mé lásky, která jim dovoluje mne vidět a cítit mou přítomnost.

Nyní je čas, abych k sobě přitáhla všechny ty privilegované duše, aby byly chráněny a zachovány neporušené pro mne a pro mého Syna Ježíše.

Děti, které obzvláště miluji, jsou všichni tito trpící a nemocní, které vidíš všude. Připomínají ti cenu utrpení a jeho nutnost.

Ale více než všichni jsou mými přemilými syny kněží! Tím, že je můj nepřítel zasáhl, zasáhl mě skutečně do Srdce.

Bůh to dopustil pro své veliké záměry, které vy ještě neznáte: avšak toto mé zranění a Bolestné Srdce připravuje největší návrat kněží, mých synů, kteří zbloudili a ztratili jistotu.

Proto žehnám zvlášť vám, kněžím mého Hnutí. Vy jste hojivým balzámem na tuto mou ránu, vy jste útěchou v mé veliké bolesti. Vy jste nástroje, které jsem si osobně vyvolila pro svůj veliký triumf.“

20. května 1974

Modlitba mých kněží

„Každým dnem tě chci mít stále blíže mému Srdci: daleko od lidských osudů a událostí, které tak velice rozvracejí svět a zneklidňují mou církev, abys zůstal jen se mnou.

Chci, abys byl se mnou v *modlitbě*. Tyto chvíle jsou tak důležité a vážné, že vyžadují od mých kněží mnoho, mnoho modlitby. Modlitba mých kněží je nutná pro spásu světa.

Mši svatou ať moji kněží slouží zbožně a ať ji prožívají. Liturgie hodin jim má připomínat, aby mi zasvětili každý okamžik svého dne.

Růženec má být chvílí rozhovoru se mnou: ano, mají se mnou mluvit a naslouchat mi, neboť já k nim mluvím něžně jako maminka k dětem. Ale také všechno, co dělají během dne, se může stát modlitbou. A to se stane, když nechají volat v sobě Ducha Svatého, který i dnes prosí nevýslovnými vzdechy a úpěnlivě oroduje u Boha jako Otce.

Hleďte Otce, volejte Otce, musíte toužit po Otci pro sebe i pro všechny mé děti.

Utrpení vaší denní práce vás povede k ustavičné modlitbě.

Bliží se tak těžké chvíle, že si to ani neumíte představit. Chci vás proto připravit, abyste mohli být v příhodnou chvíli všichni pohotově.

Proto vás volám k *modlitbě*.“

Dílo, které začínám

„Pro mé Hnutí se nechej vést jedině mnou! Ponenáhlu se ti dostane světla. Bude ti zaručeno tvým zpovědníkem a duchovním vůdcem.

Dnes nevidíš, synu, co chce mé Neposkvrněné Srdce činit prostřednictvím tvým a mého Hnutí.

Z mnoha důvodů chci toto:

Především musíš zůstat stále pokorný a prostý; musíš se pokládat za mé nejmenší dítě ...

Pak si musíš zvyknout nechat se stále mnou vést za ruku. *V každém okamžiku budeš všechno očekávat ode mne.*

To je způsob, kterým podle mé vůle má být opravdu prožíváno zasvěcení mně učiněné.

Nespoléhej na jiná charismata ani na jiná ujištění. Nehleď na jiná díla ani na jiné plány. Toto dílo v církvi konám já tvým prostřednictvím.

Pro toto dílo budeš mít ode mne všechno. Kráčeji prostě a v dokonalé oddanosti: ať se tvé srdce nikdy neznepokojuje!

Žádný zásah zvenčí nikdy nebude moci uškodit tomuto mému dílu, které s velkou péčí začínám pro záchranu své církve.

Pokládej se proto za úplné *nic*. Za opravdu neschopného, protože takovým jsi, synu! Avšak v té míře, v jaké mi budeš obětovat celou svou nicotu, budu já moci jednat a pracovat podle svých záměrů.

Nyní se také trochu připravuj na utrpení: chci, abys mi stále více náležel, a brzy tě očistím, abych ti pak dala tak velikou lásku, jakou si ani nedovedeš představit, synu ...“

8. června 1974

Chci, aby Ježíš ve vás znovu žil

„Synu, musíš stále pozorněji naslouchat mému hlasu a s velikou poddajností se nechat mnou vést. Je také dobře, aby sis zvykl napsat všechno, co ti dávám slyšet v tvém srdci.

Vím, že tě to stojí mnoho, a přece mi tím děláš radost, protože jsi stále poslušnější svého zpovědníka a duchovního vůdce. Já mu dám dar poznat, co se bude muset zveřejnit, protože to bude sloužit k dobru tolika mých dětí. On také pozná, co bude muset zůstat skryté. Ty v dokonalé prostotě zapisuj všechno ...

Budu tě učit, aby sis zvykl být na mně závislý v každém okamžiku. Ale tak jednoduše a přirozeně, jak to dělá dítě v náručí své matky.

V každém okamžiku ti řeknu, co od tebe chci. Spíše já sama budu všechno dělat v tobě a s tebou. Budeš stále jednat podle mého něžného mateřského vnutí.

A tak budeš stále více růst v životě se mnou. Můj život bude tvým životem. Pro tebe bude bolestné a nesnesitelné žít beze mne jen jediný okamžik.

Synu, vidíš, jak jsem s radostí přijala dar, který jsi mi dal svým zasvěcením, a jak tě беру za slovo?

Ty jsi opravdu nepatrný, nemáš velké kvality, lekáš se pro nic za nic a máš strach takřka z vlastního stínu. Ale já jsem hleděla opravdu jen na vroucnost a lásku tvého daru úplné odevzdanosti.

Tichou nicotu, kterou jsi mi zcela obětoval, moje mateřské Srdce promění a pozvedne k velikosti.

Moji přemilí kněží, dejte mi celou svou nicotu! Dejte mi zcela sami sebe!

Ach, nehleďte už na sebe! Já chci i vaše ubohosti i vaše chyby i vaše pády.

Darujte mi všechno s velikou láskou a já všechno proměním ve výhni hořící nejčistší láskou mého Neposkvrněného Srdce. Já sama vás proměním, abyste byli zcela podobni mému Synu Ježíšovi.

Ježíš to je, kterého chci oživit v kněžích mně zasvěčených, v kněžích mého Hnutí. Je to v mých kněžích žijící Ježíš, který ještě jednou zachrání mou církev ve chvíli, kdy se bude zdát, že se potápí.

Synové, kdybyste znali plány, které mám s vámi, vy byste jásali radostí. Proto vám říkám: Dejte mi zcela sami sebe, celé své kněžství bez obav! Odevzdejte se mně ...“

21. června 1974

Nejsvětějšího Srdce Ježíšova

Ve výhni Ježíšova Srdce

„Než opustíš toto místo, kde jsem tě chtěla mít, aby ses zotavil a modlil a abych ti dala milosti, které pochopíš teprve později, chci ti ještě jednou ukázat všechnu svou přízeň a zvláštní lásku mého mateřského Srdce.

Zde jsi byl tak úzce spojen s tím, kterého mám zvlášt velmi ráda a kterého ti dávám jako staršího bratra pro své Hnutí.

Jak velice tě má rád tento můj přemilý syn! Je to jeden z největších darů, které ti dávám. To ale pochopíš později ... Bude povolán, aby se stravoval na kříži opravdového mučednictví: mučednictví lásky a bolesti, a tím se stane živým obrazem mého ukřižovaného Syna.

Ať se neznepokojuje pro obtíže svého okolí: Bůh je dopouští pro jeho posvěcení. Ať stále říká své velkodušné a plné „ano“! Tolik toho potřebuji a tak se mi to líbí.

Nechám ho stále žít ve svém mateřském Srdci, v němž zakusí tolik, tolik sladkosti!

Moji synové, jestliže vás Matka tak úzce navzájem spojila, je to proto, že má s vámi velké plány.

Ponořím vás do planoucí výhně Srdce svého Syna: oba vás uzavírám do svého mateřského Srdce a žehnám vám.“

24. června 1974

Narození sv. Jana Křtitele

Nemám zapotřebí lidských prostředků

„... S Hnutím to jde kupředu, když mi obětuješ svou modlitbu a své utrpení.

Nemám zapotřebí lidských prostředků. Také knížka je pouze prostředkem k rozšíření mého Hnutí. Je to prostředek důležitý, který jsem si vyvolila, protože je malý. Poslouží k tomu, aby se mnozí seznámili s tímto mým dílem lásky mezi mými kněžími.

Aby však někdo k němu (k Hnutí) náležel, to záleží pouze na tom, zda odpoví na zvláštní milost, kterou já poskytuji každému. A tu můžeš, synu, získat modlitbou, svou láskou, svým utrpením a dokonce svou bezmocností.

Zůstávej stále se mnou!“

10. července 1974

Přijímám tvůj věnec lásky

„... Nyní jsem ti ukázala dimenze svého mateřského Srdce. Každý okamžik tvého života je ode mne připraven, abych se mohla tvým prostřednictvím stále více zjevovat.

Konečně jsi našel své místo: mé Srdce. Odpočiň si, synu, na tomto Srdci. Modli se, potěšuj a pak nechej mne samu udělat pro tebe všechno.

Mé Srdce je ovinuto trnovou korunou. Ach, synu, jak jsou tyto trny v těchto posledních dobách ostré a bolestné! Stále mne bodají.

Ty nyní ode mne žádáš tuto trnovou korunu. Jak může Matka podat svému dítěti korunu své veliké bolesti? Přesto přijímám tvé přání, dar tvé lásky.

Hle, dám ti podíl na svých utrpeních, velikých utrpeních. Proto ti dám poněmáhlu stále větší schopnost trpět a stále více tě budu připodobňovat svému ukřižovanému Synu.

Přijímám:

– *Věnec lásky* od Hnutí svých kněží. Oni tvoří okolo mého Neposkvrněného Srdce jakoby trojí věnec, který opravdu mírní všechny jeho rány.

– *Věnec z lilií* pro jejich čistotu. Víím, že mnozí tito moji synové museli podstoupit prudké útoky mého nepřítele a často klesali a mnozí svou čistotu ztratili.

Ať tito moji synové neztrácejí odvalu! Já sama je přikryji svou čistotou a vrátím jim jejich nevinnost. Má čistota bude jejich čistotou a ovocem mé zvláštní lásky bude to, že je učiním neposkvrněnými, jako jsem já.

– *Věnec z růží*. Což není růže nejkrásnějším symbolem lásky? Proto mne mezi všemi květinami nazýváte „růží tajemnou“ – Rosa mystica. Ano, tito moji synové kněží musejí mít jedinou velikou lásku – Ježíše a duše.

Nesměji milovat jiné věci. Musejí žít a nechat se stravovat jen touto velikou láskou. Proto je sama očistím velkým utrpením, ode všeho je odpoutám a povedu je za ruku po cestě své zvláštní mateřské lásky.

– *Věvec z alpských fialek* (cyklamen): jsou to malé vonící květinčky, které rostou pouze v lesním chladu. Třeba je hledat ve vysokých polohách.

Jsou obrazem lásky, kterou mají mít moji synové ke mně. Musejí být opravdu zcela mými, mými dětmi, které všechno a vždy očekávají ode mne.

Nebudou však zcela mými dětmi, nevystoupí-li na vrchol duchovního dětství: dar, který dávám svým synům kněžím, kteří se zasvěcují mému Neposkvrněnému Srdci.

Tak se dostane mému Neposkvrněnému a Bolestnému Srdci opravdu útěchy a mnohé trny mě budou méně bolet pro velikou radost, kterou mi působíte.

O ostatní se postarám sama, protože toto je moje hodina a na tuto hodinu jsem vás všechny připravila ...“

24. července 1974

Triumf můj a mých synů

„Kráčej prostě! Já tě vedu za ruku, ty mě stále následuj! Nechej se mnou vést, nechej se mnou žít a chovat: jako dítě v náručí!

Protože satan dnes svedl největší část lidstva pýchou a duchem vzpoury proti Bohu, je nyní možné jen v pokoře setkat se s Pánem a vidět ho, jen v pokoře, tím, že se člověk stane maličkým.

Příboj popírání Boha, ateismu, který opravdu hrozí světu velkou část lidstva, způsobil satan svým odbojem vůči Bohu, svou pýchou.

Tento duch pýchy a vzpoury nakazil také část mé církve. I ti, kteří by měli být světlem pro druhé, oklamáni a svedeni satanem, jsou jenom stíny, které se potácejí ve tmě pochybnosti, nejistoty a nedostatku víry.

Nyní pochybují o všem. Ubozí moji synové, čím více budete hledat světlo sami a vlastními silami, tím více budete zapadat do tmy.

Je třeba se vrátit k prostotě, k pokoře a důvěře maličkových, aby bylo možno dnes vidět Boha. Proto si dnes sama připravuji tento zástup: své kněze, které budu činit stále menšími, aby je mohlo naplnit Boží světlo a láska.

Pokorní, maličcí, ti, kteří se zřekli všeho, kteří jsou plni důvěry, ti všichni se nechají mnou vést. Jejich slabý hlas bude mít jednoho dne sílu řvoucího uragánu, spojí se s vítězným voláním andělů a celým světem bude znít mocný hlas: „Kdo jako Bůh? Kdo jako Bůh?“

Bude to definitivní porážka pyšných a triumf můj a mých malých synů.“

30. července 1974

Povedu tě za ruku

„Synu, pokračuj ve svém životě prostě a dětinně oddaností! Žij stále v bezmezně důvěře v mé mateřské působení!

Nedej se ovládnout věcmi: nedělej si starosti! Opakuji ti: žádný vnější zásah nebude moci uškodit tomuto mému dílu.

Říkám ti, jaké chci mít toto dílo, a sama tě povedu za ruku, abych uskutečnila tento svůj plán. Ty, kteří ti budou mít pomáhat, sama pomalu ode všeho odpoutám – i od toho, co považují za dobré a užitečné pro mé Hnutí – a povedu je po cestě dokonalé oddanosti mé vůli.

K tomuto odpoutání je sama osobně povolám: od nich očekávám naprostou poslušnost.

Synu, kdybys věděl, jak vychovávám své kněze, jak vychovávám tebe! Stále více důvěřuj ve mne a nechej se mnou vést: uvidíš, jak Matka bude umět na tvém místě všechno dobře udělat.“

Fatima, 15. srpna 1974
Nanebevzetí Panny Marie

Jsem v nebi, abych byla více Matkou

„Dnes je můj svátek. Celé nebe jása a Nejsvětější Trojice se raduje ve svém nejčistším světle, které se ve mně zrcadlí.

Jsem v nebi také s tělem, abych byla více Matkou: Matkou všech.

Dnes tě chci mít u sebe ve Fatimě: nebyl jsi tu od té doby, co se tvým prostřednictvím zrodilo mé Hnutí.

Přiveď mi všechny tyto moje kněze, abys z nich uvil věnec lásky a položil jej kolem mého Neposkrvněného Srdce (...)

Kráčej také bez jakékoli pomoci a v této opuštěnosti. Neboj se! Sama tě vedu za ruku a tisknu tě na své Srdce. Nyní tě tak mohu použít podle své vůle a teď více než jindy jsi nástrojem mnou vyvoleným pro rozšíření mého Hnutí.“

22. srpna 1974
Panny Marie Královny

Moje království

„... Brzy uvidíš v plném lesku veliký plán, který má s tebou Matka. Ty budeš stále mým dítětem, které neumí nic jiného říkat a dělat než zůstat se mnou, mluvit se mnou a nechat mne všechno dělat.

V tobě se zjevím. Budeš muset také trpět, protože mnozí – v dobré víře – budou klást překážky mému mateřskému působení. Nakonec však pochopí a stanou se mými nejposlušnějšími syny.

Dnes mne církev a celé nebe oslavuje jako Královnu. Tuto korunu slávy mi dal můj Syn Ježíš.

Synu, kdybys věděl, jak veliké slávy a útěchy se mi dostává, když svrchovaně kraluji ve tvém srdci! Srdce všech mých kněží má být královstvím, kde smím kralovat. Tak bude mé mateřské Srdce brzy triumfovat ve všech mých synech.“

28. srpna 1974

Modli se za Svatého otce

„Prožij tyto dny v neustálé modlitbě! Svá duchovní cvičení dělej se mnou ...

Až budeš sestupovat z této hory, sama tě povedu sem a tam, abys shromáždil kněze mého Hnutí.

Modli se také za Svatého otce: blíží se pro něho těžké a bolestné chvíle a já mu chci dát útěchu vaší dětinné lásky a vaší modlitby.“

16. září 1974

Tu nikdo neprojde

„Chci tě vést k odpoutání ode všeho a k největší oddanosti: tato svá slova ti dnes opakuji, synu, abys v přítomné těžkosti neztratil odvahu.

Tolik je možností, ale jediná cesta pro mé přemilé kněze: cesta mého Neposkvřeného a Bolestného Srdce.

Zde je chci mít všechny jako děti: proto se musí učit mlčet, bez rozruchu a samého organizování a samé činnosti. Musí být jako děti, které se modlí a které milují: děti, které trpí se mnou, pro mne a ve mně pro spásu všech mých dětí.

Ach, toto je pro mou církev hodina největších zmatků! Papež mluví a bezpečně, spolehlivě ukazuje víru. Je však opuštěný a téměř nikdo ho neposlouchá.

I dnes mluví falešní proroci, kteří hlásají evangelium a přitom je zrazují. A těm lidé naslouchají a následují je. Ti vnášejí zmatek a chaos mezi nejvěrnější děti mé církve.

Vraťte se, kněží mně zasvěcení, a vybudujte *s papežem* silnou obrannou linii: ne-nechávejte ho samotného; s ním vybudujte krajní linii, nejzazší zákop pro obranu mého Syna a mé církve.

Já jsem s vámi a tu nikdo neprojde: a odtud začínám svou bitvu za své největší vítězství.“

23. října 1974

Modlitba a poslušnost vůči mému hlasu

„... Už jsem ti tolikrát řekla, co máš dělat, a teď ti to opakuji: Modli se a zůstávej v modlitbě stále v mém Srdci! Sama budu myslet na své Hnutí.

Nepřipouštěj si žádnou starost! (...) Sama volám a shromažďuji kněze odevšad a tito moji kněží, přemilí synové, ode mne živení a vychování, mi všichni odpovídají.

Vidíš, jak teď docházejí přihlášky ze všech krajin světa?

Řekni N., že toho, co bude muset dělat pro mé Hnutí, bude stále víc. Ať si proto zvyká sám dělat stále méně a nechat působit mne samotnou. Ať se modlí a já budu jeho světlem (...)

K jeho rozšíření (pozn. vyd.: k rozšíření Hnutí) ať slouží jenom knížka: nehleďte na její ubohost, protože to tak chci.

Nechci žádnou propagandu, ale jen modlitbu a poslušnost vůči mému hlasu. Mám naspěch: nastala rozhodná doba a mé vojsko je už připraveno na mé rozkazy.

Všem vám ze srdce žehnám.“

29. října 1974

Bl. Michaela Ruy

Jak velice potřebujete Matku!

„Jsem stále u tebe: nechej se ode mne vést a nehleď na věci ani na osoby!

Jak jsem ti častěji řekla, poměry mezi lidmi se stále zhoršují. Lidé zapomněli na Boha. Mnozí ho zatvrzele popírají. Kolik jich ho nyní prakticky ignoruje!

Ubohé, ubohé toto pokolení, které postihl hrozný úděl, že je tak zohyzděno a zkaženo zlým duchem, který se pozvedl proti Bohu, aby stále opakoval svou výzvu: „*Non serviam* – nebudu sloužit, neuznám Boha!“

Synové, jak velice potřebujete Matku! Jen ona vám může porozumět a pomoci. Jen ona vás může uzdravit, jen ona – protože Bůh to tak chce – vás může vytrhnout z rukou satanových a *zachránit vás*. Obratě se opět ke mně a já budu vaší záchranou.

Abych uskutečnila svůj plán záchrany pro celé ubohé lidstvo, shromažďuji ze všech stran světa *své kněze* ... Ať jsou poslušní mého hlasu a ať všichni vyhoví láskyplnému pozvání mého mateřského Srdce.

Já, která jsem zvítězila nade všemi bludy a herezemi na celém světě, zvítězím také se zástupem svých přemilých synů nad největším bludem, jaký dějiny znají: *nad bludem ateismu*, který nyní uloupil mému Synu téměř celé lidstvo.

Napiš to, nejmilejší synu: V těchto letech uskutečním svůj největší triumf.

Lidstvo obnovené tak velkým utrpením a velikou očistou se celé zasvětilo Boží službě a slávě skrze triumf mého Neposkvrněného Srdce.“

19. listopadu 1974

Oltář, na kterém se budou obětovat

„(...) A přece, můj synu, jak na tobě pracuji a jak tě přetvářím! Nepozoruješ teď, jak v tobě plně žiji a působím? (...)

Uvaž, jak jsi dříve toužil po úspěchu. Teď se ti zdá břemenem i sám život. Jaké jsi dělal plány a předsevzetí do budoucnosti! Nyní se ti zdá, že tě z budoucnosti nic nezajímá. Jak jsi hledal sebe, i když sis to neuvědomoval! ...

Teď se opravdu něco mění: já to jsem, která žiji a působím v tobě. Ve tvém srdci se ozývá tlukot mého Srdce. Ty myslíš mými myšlenkami. Tvá slova opakují můj hlas. Tvé ruce napodobují má gesta: Jsi jako ve mně znovuzrozený.

Ano, tak je to s jedním, tak je to se všemi kněžími mého Hnutí. Všichni jsou dětmi, které živím, líbám, laskám a chovám.

Abych je mohla všechny opatrně položit s velkou láskou na dřevo jejich kříže, musím je na tento nevýslovný a bolestný okamžik připravit: budou muset být obětováni jako můj Syn Ježíš na kříži za spásu světa.

Ať proto důvěřují ve mne jako děti! Srdce jejich Matky bude oltářem, na kterém se budou obětovat jako žertvy Bohu milé pro jeho vítězství.“

30. listopadu 1974

Poslední den liturgického roku

Znamení, která dává Bůh

„Ať se vaše srdce neznepokojuje, přemilí synové! Proč pochybujete? Proč hledíte s nejistotou na přítomnost a do budoucnosti, hledajíce znamení, které jsem vám předpověděla?

Je jen jedno znamení, které Bůh dává dnešnímu světu a církvi: to jsem *já sama*.

Jenom já jsem byla předpověděna jako veliké znamení na nebi: Žena oděná sluncem, s měsícem jako kobercem pod svými nohama a dvanácti hvězdami jako zářící korunou kolem její hlavy.

Je předpověděno mé vítězství nad Rudým drakem, nad tím triumfujícím a dnes zdánlivě vítězícím ateismem. Toto vítězství bude dosaženo triumfem mého Neposkrvněného Srdce ve světě a tohoto vítězství dosáhnou s kněžími svého Hnutí.

Nehleďte teď jiná znamení na nebi: toto bude jediné znamení! (...)“

Dongo, 7. prosince 1974

První sobota v měsíci

Maličkým budou odhaleny ...

„Synu, přišel jsi k mému obrazu, který jsi už od dětství uctíval se zvláštní láskou a který už byl znamením mé neobyčejné lásky.

Sloužil jsi mši svatou, abys potěšil mé Neposkrvněné a Bolestné Srdce a za všechny kněze Mariánského kněžského hnutí.

Neboj se, já sama shromažďuji tyto své syny ze všech stran světa do svého šiku: všichni mi odpovídají.

Jestliže někdy narazíš na nějakou překážku, na těžkosti nebo nepochopení, všechno obětuj mému Srdci.

Už jsem ti to řekla a opakuji ti to, že žádný vnější zásah nebude moci tomuto mému dílu uškodit. Ono je znamením, které dnes dávám církvi.

Ve chvílích jejího největšího zmatku a v předvečer události, které otřesou vírou tolika mých dětí, hle, znamení, které vám dám: *sebe samu!*

Já, Matka církve, osobně zasahuji a začínám své dílo záchrany. Začínám je takto: prostě, skrytě a tak skromně, že to většina lidí ani nepozoruje. Ale to byl vždy způsob jednání vaší Matky.

Proto, abyste poznali toto mé působení, musíte mít oči dítěte, ducha dítěte a srdce dítěte. Musíte se opět stát prostými, pokornými, usebranými, chudými a čistými: musíte se opět stát opravdu *těmi maličkými*, kterým budou odhaleny Boží plány, tajemství Božího království.

Takové bude vnitřní nebe vašich duší, kterému se dostane světla, a vaše srdce budou skutečně proměněna, protože já sama jim vtisknu svůj obraz.

Vaše srdce budou mým královstvím a mým prostřednictvím, kněží mého Hnutí, dám dnešní církvi znamení, které bude stále jasnější a které budou všichni pozorovat, znamení mé přítomnosti, mé pomoci a mého působení, které je určeno k dosažení vítězství a triumfu mého Neposkvrněného Srdce.“

24. prosince 1974

Vánoční vigilie

Chvilé úzkosti

„Proživej tyto hodiny vigilie se mnou, synu! Na všechno ostatní zapomeň a ne zabývej se dnes jinými věcmi! (...)

Znovu se mnou proživej ty chvíle úzkosti a bolestiplné starosti, když byl můj snoubenec odmítán při každé prosbě o přístřeší pro *onu noc*.

Bolest a starost ne kvůli nám dvěma, nýbrž kvůli mému Synu Ježíšovi, který se měl narodit. Každé odmítnutí, kterého se nám dostalo, bylo odmítnutí *Jeho*.

Vícekrát onoho dne jako by klepal na dveře mého Srdce: nadešla chvíle jeho narození a já, Panna, měla jsem ho jako Matka darovat celému lidstvu.

Ale lidstvo nemělo místa, aby jej přijalo. Každé dveře, které se zavíraly, otvíraly novou ránu v mém Srdci, které se stále více otvíralo, aby zrodilo mého Syna Ježíše v lásce a bolesti – v takové bolesti!

Tak ho přijala jen chudoba jeskyně a teplo vola a osla, který nás během dne nesl.

Synu, proživej se mnou tyto hodiny vigilie, abys mohl pochopit, že je to jenom *tvá ubohost*, která ti naklonila velikou lásku mého Syna Ježíše, jenž ti dal milost být knězem, kterého si oblíbilo mé Neposkvrněné Srdce.

Je to jen *tvá chudoba*, která tě činí stále dítětem. *Tvá úplná chudoba*: co do majetku, náklonností, myšlenek a citů. Být chudý vlastně znamená vlastnit toto nic. Toto nic přitahuje Boží zalíbení a jen toto nic je schopné je přijímat.

Moji milovaní kněží, všichni máte být tak chudí. Proto od vás žádám, abyste byli jako děti.

Potom vás budu moci stále vést za ruku a vy se necháte poslušně vést. Budete naslouchat jen mému hlasu, protože nebudete poslouchat jiné hlasy, ani nebudete mít bohatství jiných myšlenek.

A hlas a myšlenky, které vám budu sdělovat, budou hlasem a myšlenkami mého Syna. Jak vám bude potom jasné celé evangelium! Evangelium mého Syna bude jediným vašim světlem a vy necháte zazářit plnému světlu evangelia v církvi zahalené temnotou.

Nebudete mít bohatství jiných náklonností. Jedinou vaší láskou bude *moje láska*, láska vaší Matky. A já vás jako vaše Matka naučím milovat plnou láskou mého Syna Ježíše. Povedu vás tak daleko, že už nebudete moci žít bez něho: lásku k němu učiním vašim životem a on bude moci opravdu znovu žít ve vás.

Moji přemilí synové: proto potřebuji vaši chudobu, vaši pokoru a vaši poslušnost.

Nebojte se, jestliže vás svět nebude chápat a nepřijme vás. Srdce Matky bude stále vašim domem a vašim útočištěm.“

26. prosince 1974

Svátek sv. Štěpána

Síla Ducha

„(...) Svátý Štěpán byl skutečně dítětem. Jakou čistotou zářila jeho duše! Jakou čistotou jeho neochvějná víra v mého Syna! Jako silou celá jeho osoba!

Všechny překonával svým pohledem, čistotou víry a silou své lásky. Po Ježíšovi byl mým prvním dítětem, které jsem tolikrát tiskla na své Srdce. (...) Věděla jsem, že má jako první zemřít po mém Synu Ježíšovi. A s jakou něžností jsem jej povzbuzovala, aby byl statečný, stále statečnější!

A když klesl mrtev, přinesli ho ke mně a já jsem jej ještě přitiskla na své Srdce... Ach, téměř táž scéna jako Kalvárie!

(...) I ty jsi povolán, abys byl *věncem*: věncem kolem mého Neposkvrněného a Bolestného Srdce. (Pozn.: Stefanos = věnec)

I tobě – jako jemu – dávám plnost lásky mého Syna, aby nikdo nemohl odporovat milosti. Duch Svátý tě požene jako peříčko na vlně své plnosti.

Každý kněz mého Hnutí bude takovým *věncem lásky* pro mne. Věncem lilií, růží a alpských fialek – všechny tyto moje malé děti! Ale nikdo nebude moci odporovat síle Ducha, kterou jim vyprosím.

Také oni – z velké části – budou povoláni k nejvyššímu svědectví. Avšak jejich krev omyje a očistí tento svět, aby tak povstal nový, obnovený v lásce a opět zasvěcený Božím vítězství. (...)

Začíná klíčit

„Synu, se mnou ukončí tento rok a se mnou začni nový rok, v mém Neposkvřeném Srdci, v modlitbě.

– *V modlitbě díky* za všechno, co jsem vykonala v tomto roce pro své Hnutí tím, že jsem přijala všechno to nejvzácnější, co jsi mi za ně obětoval, tvou modlitbu, tvé utrpení a tvou plnou důvěru už ke všem mým přemilým synům v celém světě. Semeno bylo zaseto a začíná klíčit.

V příštím roce bude zrát a rozkvetne v tak podivuhodné jaro, že bude radostí a velikou útěchou pro všechny mé syny.

– *V modlitbě smíru* za tolik tvých bratří, kteří očekávají nový rok v zábavách a často urážejí Srdce mého Syna a mé mateřské Srdce.

S novým rokem začnou rozhodující události: ve chvíli, kdy je velká část lidstva nečká.

Mé vojsko je už připraveno už k boji a brzy bude celá církev svědkem tohoto zápasu mezi mnou a mým odvěkým nepřítelem satanem, který svedl velkou část lidstva a který zkazil a zavedl na scestí tolik dětí mé církve. (...)“